

som man ikke let vil kunne stille til noget Udvalg, al den Stund vi have et Tokammersystem, hvor det andet Kammer ogsaa har sin Mening. Saa synderlig videre Forbringer end dette, at man siger, som Udvalget siger, at Lønningsbestemmelserne ere givne under Forudsætning af, at de øvrige Bestemmelser i Loven uden synderlig Forandring gaa igennem, kan man næppe stille; det er vist omtrent alt, hvad Udvalget kan komme til. Jeg tror ikke, det kan nytte at forlange, at det skal komme synderlig videre i Retning af at skaffe Sikkerhed for, at Loven kan blive til Lov. Om han mener, man har handlet med Behændighed eller ikke, skal jeg ganske lade ligge, det bliver jo en Smagsag. — Til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Gad) skal jeg blot sige et Par Ord. Det ærede Medlem mente, at Mindretallets Stilling var ikke i fjerneste Maade affræstet ved den Forhandling, der havde fundet Sted ved Lovforslagets 2den Behandling, snarere det modsatte. Jeg ved ikke, om det skal forstaas saaledes, at det ærede Medlem mener, at Mindretallet fremdeles staar paa det noget fremfudte Standpunkt, at man anser Flertallets Forslag for at være fuldstændig ubrugeligt, noget, som aldrig har været set eller kendt ved nogen dansk Jærnbane o. s. v. Hvis det er Tilfældet, maa jeg tage Afstand fra det ærede Medlems Udtalelser endnu en Gang, uagtet jeg troede, man ikke behøvede oftere at komme tilbage til dette Punkt, for det maa jeg gentage, saa ofte det bliver paaftaaet, at det er den største Urimelighed, jeg nogen Sinde har hørt, naar man vil beskylde os for, at vi ville indføre noget andet og daarligere end det Administrationsystem, vi havde før 1885. Jeg maa paa Grund af denne Udtalelse endnu en Gang komme tilbage til at anmode ærede Medlemmer ikke alene i denne Sal, men — hvis min Røst kunde række derop — ogsaa ærede Medlemmer i det andet Ting om paa dette Punkt selv at se, og selv at dømme om, hvem der har Ret, selv at undersøge, hvorvidt Mindretallet eller Flertallet har Ret, naar vi sige, at det, vi ville gøre, er kun at vende tilbage til et Administrationsystem, der har staaet sin Prøve lige fra den Tid, da vi i 1869 først begyndte at drive Statsbaner, og indtil det — for at bruge et af den højtærede Ministers egne Udtryk ved 2den Behandling — blev „spoleret“ i 1885-87. Det er Flertallets Standpunkt, og det vil jeg gerne anmode ærede Medlemmer om selv at undersøge, det er saa overordentlig let gjort. Materialet til at dømme Mindretal-

let og Flertallet imellem findes her i Salen, i Tidenden for 1875 til 1876 Tillæg A. Sp. 1413. Det er nemlig Regeringens eget Forslag til Lov om en Ordning af den daværende Statsbanedrift — et Forslag, som for øvrigt aldrig er blevet vedtaget, men som klart angiver Regeringens Stilling. Endvidere findes der et Bevis i Tidenden for 1888-1889 Tillæg B, Sp. 2849 Organisationsplanen for Statsbanerne af 27de November 1877, den, som gjaldt indtil Udgangen af September 1885, da det ny Administrationsystem blev indført. Endvidere findes et andet Bevis i samme Tillæg B. for samme Aar Sp. 3025; det er Instruksen for den tgl. Sthrelse af Statens Jærnbaner i Norge. Det viser, at i vort Naboland har man nøjagtig det samme System. Et saadant Bevis findes ogsaa i samme Tillæg B., Sp. 3047. Det er Kongens fornædte naadige Instruks for Sthrelsen af Statens Jærnbanetrafil i Sverige. Det er det, jeg vil anmode ærede Medlemmer om: hverken at tro paa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Gad) eller paa mig, men selv at se efter og sammenholde, hvad der her er paavist, med hvad Flertallet har foreslaaet, for deraf at dømme, om det er Mindretallet, som har Ret i, at hvad vi ville foreslaa, aldrig har været set i dansk Jærnbanedrift eller blot noget, som ligner det, eller om vi have Ret i, at det, som vi ville indføre som Administrationsystem, er noget, man har haft lige fra først af, da man begyndte at drive Statsbaner og indtil nu. Herom drejer den egentlige Strid sig.

Til den højtærede Minister skal jeg blot sige et eneste Ord. Den højtærede Minister mente, at Betænkningen i Jvor var en usuldstændig Betænkning. Ja, det var den paa en vis Maade, og for saa vidt har Ministeren Ret, som der jo ikke har været Tid til at kunne faa nogen Konference med Ministeren, og der har altsaa ikke, som det almindelig gives i ethvert Udvalg, været behørig Tid til at tage Stilling efter at have hørt Ministerens Anskuelse. Jeg vil dog i den Anledning for mit personlige Vedkommende sige til den højtærede Minister, at naar jeg i sin Tid stemte for at bringe Betænkningen frem til Trods for, at der ikke havde været Tid til at holde nogen Konference med Ministeren, gjorde jeg det nærmest af Hensyn til, at jeg troede, at det var den højtærede Minister mere behageligt at have Sommeren til i Ro og Mag at tænke over denne store Sag og tage Stilling til det, som var fremsat i Udvalgets Betænkning. Jeg troede, at det var den højtærede